

גלם

מאת ניצן כהן

ניצן כהן

שד' המעפילים 32, תל אביב

0528823891

© "גלם" - כל הזכויות שמורות בידי ניצן כהן (פברואר 2007)

דמויות :

אברם ארליך – האב.

בקה ארליך – האם.

גיורא ארליך – הבן הבכור למשפחת ארליך. בתחילת שנות הארבעים לחייו.

מני ארליך – הבן הצעיר למשפחת ארליך. באמצע שנות השלושים לחייו.

קישוט (במלעיל) – כלב המשפחה. זקן ותשוש.

המחזה מתרחש בבית משפחת ארליך באחד המושבים בדרום הארץ.

תמונה ראשונה.

(חצר משפחת ארליך. בפינה כיסא. גיורא נכנס מחזיק פנס קולנוע. מחזיק עם הכתף פלאפון ומדבר. מניח את הפנס במרחק קצר מהכיסא)

גיורא : רותי, רותי, רותי, רותי. קודם כל, בואי נירגע, בסדר ? אין צורך לנהל את השיחה הזו בצעקות המזונות יגיעו אלייך, רותי, המזונות יגיעו אלייך. (פאזזה)...את שוכחת שכל השנים האלו הם תמיד הגיעו בזמן ?

(גיורא מחבר את הפנס לחשמל, הפנס נדלק)

גיורא: עשר שנים אני מגרד את התקרה כדי להביא לך אותם בזמן, חופר בבלטות, יורק דם. אז עכשיו זה קצת מתעכב, מה קרה ? (פאזזה)...תוך כמה שבועות, את תקבלי את המזונות חסרי הפרופורציה שלך...(פאזזה) חסרי פרופורציה, כן, המזונות שאני משלם לך הם חסרי פרופורציה !...(פאזזה) חסרי פרופורציה ביחס למה שאת צריכה באמת !...(פאזזה) טוב, אל תרדי נמוך ! אל תגררי אותנו אל הביבים ! רותי, את שומעת אותי ?! אני לא יורד איתך לביבים האלה ! רותי !

(גיורא מוצא עצם, שורק לקישוט, קישוט יוצא, גיורא מביט בו)

גיורא : קישוט... תפוס !

(גיורא זורק לו עצם למקום שהוא לא יכול להגיע, קישוט מותח את עצמו עד קצה גבול היכולת ולא מצליח להגיע. גיורא מתיישב על הכיסא)

גיורא : זיכרונות ילדות תחת עץ הפקאן - take one. אני ומני, אחי, מתעוררים בשעות האלו לראות את הזריחה. חמש וחצי לפנות בוקר, שנינו בפיג'מות. אני מכין לנו שוקו חם, אנחנו יוצאים למרפסת. מתיישבים ומביטים בשתיקה בזריחה. נפעמים מהטבע, מהפלא שגלום ברגעים האלו - קרניים ראשונות בוקעות החוצה, הבוקר מתגנב לאט...

(גיורא קם ומסתובב בחוסר נחת)

נוסטלגיה, ארליך, אנחנו טובעים בשלוליות של קיטש נוסטלגי. בחייך, תן לי קצת יותר משוקו וזריחה...

(קישוט נכנס מנסה להגיע לעצם שוב ולא מצליח, גיורא מוצא כדורגל ישן)

זכרונות ילדות take two - אני ומני משחקים כדורגל על הדשא הזה. רקמתי חלומות גדולים להיות שחקן במכבי נתניה. חלמתי להיות עודד מכנס. היינו משדרים כאן משחקים גורליים. אני הייתי מכבי נתניה, מני היה אחת מחמש עשרה האחרות. אני תמיד הייתי מנצח. הדרך אל הנבחרת הלאומית הייתה סלולה בפניי. העתיד של הנבחרת באותה תקופה, נראה מבטיח מאי פעם...

(זרוק את הכדורגל ומסתובב בחוסר נחת)

זה מה שיש לך להציע לנו? עודד מכנס? ...שידור משחקים? עוד זיכרון כזה ואבדנו. זרוק קצה חוט שייקח אותנו לעולם אחר, עטוף במסתורין...זיכרון אחד, בודד, ספציפי, שישפוך אור על ההווה, שיסנוור את העתיד, שיספר סיפור שמספר סיפור גדול יותר...

(קישוט רץ אל העצם לא מגיע, נופל ויוצא)

גיורא: זכרונות ילדות, take three - שבת בבוקר אמא יוצאת עם סלסלת קש וגיטרה, פורשת מפה משובצת, מתיישבת ומנגנת, שרה משהו של הביטלס.

(גיורא מוצא מפה ופורש אותה על האדמה, מוצא סלסלת קש וגיטרה ומניח אותם על המפה. בקה נכנסת ומתיישבת. מתחילה לנגן את yesterday של הביטלס. גיורא צופה מהצד. אברם נכנס. הוא נעצר ומביט בה. אברם מצטרף לשיר, היא עוצרת, נבוכה)

אברם: למה הפסקת? את שרה כל כך יפה, בקה.

בקה: אני שרה נורא. זה גם לא הסולם הנכון...

(בקה מניחה את הגיטרה בצד, נשענת לאחור על הידיים, רגליים פרושות קדימה)

אברם: שטויות. את פשוט לא מאמינה בעצמך. יכולת להיות זמרת נהדרת. את עדיין יכולה. בקה: מה שהיה, היה. אני אוהבת את החיים שיש לי. את החיים שלנו.

**(אברם מתכופף אליה, מתיישב לידה, ידיים נשענות לאחור, רגליים פרושות קדימה
כמוה)**

אברם : כן. הגשמנו את מה שחלמנו, אה ? יש לנו בית במושב, שני ילדים חמודים, משק גדול ויפה...כלב. אני יודע שאני נשמע מטומטם כשאני אומר את זה, בקה...אבל אני מאושר.

בקה : גם אני.

(בקה מתכופפת אליו, נותנת לו נשיקה על השפתיים ונשכבת על רגליו)

אברם : את יודעת, לפעמים כשאני יוצא מוקדם בבוקר למטע, אני מרגיש שאני הולך בתוך אחד הצוירים שציירתי פעם. הדשא רטוב מהטל בלילה, טיפות קטנות מנצנצות בקרניים הראשונות של השמש. יש מן הילה עדינה של ערפל מסביב.

(בקה מסתובבת על הצד, פנים כלפי הקהל. אברם מלטף את שיערה)

אברם: אני פוסע לי על שביל הכורכר ופתאום בבת אחת אני רואה את כל השטח העצום שלנו...עם האופק של הברושים והפרדסים...והיריעה העצומה הזו של השמיים מעל... אני נכנס למטע, מרים רגב אדמה, מפורר אותו, מריח...איזה ריח יש לאדמה בבוקר, את יודעת למה אני מתכוון, נכון בקה ?

(מני נכנס לחצר מכוסה טלית, אברם ובקה יוצאים)

תמונה שנייה.

(חצר. מני עם טלית וכיפה, מתפלל. גיורא מציץ)

מני : ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם, זוקף כפופים...
ברוך אתה ה', אלהינו מלך העולם, פוקח עיוורים...
ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם, מתיר אסורים...

גיורא : מני ?

מני : גיורא...?

גיורא: ששששש.. תמשיך...

מני: כבה את המצלמה שלך ותמחק את כל מה שצילמת.

(מני עם הגב לגיורא, מתחיל לקפל את הטלית והתפילין)

גיורא : אתה לא יכול לבקש ממני דבר כזה.

מני : מה ?

גיורא : מה מה ? אני מצלם סרט דוקומנטרי, כל התשתית שלי כאן מבוססת על תיעוד
אותנטי.

מני : אתה לא יכול לצלם אותי בלי שאני אסכים.

גיורא : אני מזכיר לך שאתה עומד באמצע חצר שהיא שטח משפחתי משותף.

מני : מה אתה מזיין את המוח ? אני לא רוצה לקחת חלק בסיפור הזה.

גיורא : אמא יודעת מזה ?

מני : מה ?

גיורא : היא לא יודעת כלום, אה?

מני: כבה את המצלמה את המצלמה שלך, גיורא

גיורא: אז מזה אתה פוחד, הא?

(מני מתקרב)

מני : אני לא פוחד מכלום. כשאני אחליט שצריך לדעת, ידעו.

גיורא : זה סרט על החיים שלי. אי אפשר לבקש ממני לעוות או למחוק את המציאות.

מני: אתה מעמיד פנים, נכון ? ...או שהעיניים שלך כבר מתגלגלות באופן טבעי...? אנחנו משפחה, גיורא. תן לנו את הכבוד המינימלי שלנו...

גיורא : קח כבוד מינימלי.

(גיורא מכבה את הפנס, מתקרב למני)

גיורא : עכשיו ספר לי...מתי...? איך ? למה ?

מני : מה זה משנה ?

גיורא : אני רוצה לדעת.

מני : למה ? אתה חושב שאתה מסוגל באמת להבין ?

גיורא : אני באמת רוצה לדעת, מני. אנחנו משפחה, לא? אני יודע שלא הייתי כאן הרבה בזמן האחרון...ואולי קצת נעלמתי...

מני: "קצת"...

גיורא: מני, מני...אני בסך הכל רוצה...להבין...מה גרם לך...?

מני : אין מה להבין. זה לא קשור להבנה.

גיורא : אז למה זה קשור ?

מני : להרגשה.

גיורא : איזו הרגשה ?

מני : ...אני לא רוצה לדבר על זה.

(מני רוצה ללכת, אבל גיורא עוצר אותו)

גיורא : חיימורדע, זה אני, גיורא, אח שלך. סיפרנו פעם אחד לשני הכל, זוכר ?

(גיורא נוגע באוזניים של מני, מני דוחף אותו והולך ממנו)

גיורא: גרנו באותו חדר, דיברנו על מה נעשה כשנהיה גדולים. הצצנו לאבא ואמא דרך החור של המנעול ביחד...

מני : אני רוצה לראות אותך מוחק את מה שצילמת, אחרת...

גיורא : אחרת מה ? אתה מאיים עליי?!

(מני מתקרב באיום)

גיורא: אתה לא יודע מה אני אעשה לך... חיימורדע?!

מני : אל תקרא לי חיימורדע. אני כבר לא האח הקטן שאתה מתאמן עליו אחרי חוג קראטה.

גיורא : תתפלא, יש עוד כמה תנועות ברפרטואר שלי שאתה לא רוצה להיזכר בהן. יש היררכיות שלא משתנות, חיימורדע.

(גיורא מנסה לתפוס את מני, ומני מתחמק לאחור. בקה קוראת מתוך הבית)

בקה : מה קורה שם ?

מני : שום דבר, אמא. סתם, שיחת אחים.

(בקה מציצה לרגע פנימה)

בקה : בשש בבוקר ? בצעקות ?

(לא עונים)

בקה : תהיו בשקט, אני לא רוצה שאבא יתעורר.

(בקה נכנסת חזרה הביתה)

מני : בסדר, אמא. אנחנו נהיה בשקט... אתה...לא מתכוון לספר לה, נכון ?

(גיורא הולך לשבת על הכסא ליד הפנס)

גיורא : לא יודע. יש לי כאן דילמה אתית לא פשוטה. צריך לחשוב.

מני : גיורא...אני מבקש ממך. אל תספר לה. יש לה מספיק משלה על הראש...

גיורא : בסדר. אני מבטיח לך. אתה יכול להירגע. אני לא אספר לה כלום.

(מני יוצא. גיורא קורא לקישוט)

גיורא: קישוט.... תפוס !

(קישוט נכנס גיורא זורק כאילו את העצם, קישוט רץ אחרי העצם שלא נזרק. גיורא יוצא)

תמונה שלישית.

בית. בקה נכנסת ומתיישבת על המיטה. אברם נכנס עם חולצה על הראש, מסתבך איתה מעט, משחיל את הראש ומגיע אל בקה)

בקה : תראה תמונה יפה, אברם.

(אברם לא מגיב)

בקה : הפורד אסקורט הירוקה. מאיזו זווית צילמת אותה? ...

(אברם כמו מתעורר ומסתכל עליה מבולבל)

בקה: הצלחת להראות אותה במלוא עליבותה. אסקורט ירוקה ומכוערת... האחרונים במושב שקנו רכב. כמו תמיד. אחרונים בכל. שנים קרטענו עם הגרוטאה הזו.

(בקה מדפדפת באלבום, מוצאת תמונה, נוגעת באברם בכתף)

בקה: הנה שנינו. במטבח. מחייכים למצלמה. מי צילם ?

(אברם מסתכל על התמונה, לא מפוקס)

בקה: גיורא או מני ? מאיזו תקופה זה בדיוק ? נלך לפי המבט בעיניים שלך...

(מסתכלת על התמונה ועל אברם לחילופין)

בקה: יש את העיניים של לפני, שהסתכלו החוצה. ויש את אלו של אחרי...

(אברם נוגע בכתף של בקה, מגשש, נשכב עליה וגוהר. בקה קמה יורדת מהמיטה, יוצאת. אברם נרדם. גיורא נכנס, ניגש לאברם, מנסה להעיר אותו)

גיורא : אבא...

אברם : גיורא ?

(אברם קם, גיורא מתחיל להכין את שולחן השבת)

אברם : גיורא, אני רוצה לדבר איתך על המשק.

גיורא : על המשק...?

אברם : כן. אני רוצה שאנחנו נשקם אותו.

גיורא : מי זה אנחנו, אבא ?

אברם : אני, אתה ומני. נקרא גם לאבו מוחמד. אני בטוח שהוא ישמח לבוא לעזור לנו.

גיורא : אבא, על מה אתה מדבר ?

(גיורא יוצא להביא דברים. מכניס יין, לחמנייה וגביע לקידוש, מניח על השולחן)

אברם : אני רוצה ללכת בין השורות של העגבניות בחממה. הריח החריף הזה של העגבניות... הטעם החמוץ... הידיים השחורות אחרי הקטיף... וגם ניטע מחדש את האפרסקים... עשרים דונם של עצי אפרסק בשורות יפות... פרחים סגולים מכסים את הענפים הצעירים... אוויר פתוח... הטרקטורים עוברים על השביל, בדרך לפרדס. אנחנו צריכים גם טרקטור. נקנה טרקטור. כן. צריכים טרקטור טוב. פיאט. אבל הפעם לא פיאט רומני. תבוא איתי לקנות טרקטור, גיורא ?

גיורא : אבא, עדיין לא הפנמת ?

אברם : מה ?

גיורא : אני מתעב את הרומנטיקה הזאת. עד שהצלחתי להדחיק את הזיכרונות על העבודה והמשק אתה מחזיר לי אותם בכוח ?

(גיורא מוזג יין לכוס)

גיורא: עזוב אותי, אבא...אני עושה סרטים. אני לא מתקרב לאדמה המקוללת שלך.

(גיורא ניגש לפנס, מדליק אותו, מתיישב. אברם נשאר לעמוד)

אברם : אתה תמיד התחמקת מעבודה, גיורא. תמיד. באמצע הקטיף היית נעלם. כאב בטן. כאב ראש. עייף. מזל שיש את מני. עליו אפשר לסמוך. אני אדבר איתו.

גיורא : בהצלחה. יש לך מושג איפה הסידור שלנו, אבא ?

אברם : הסידור ?

גיורא : כן.

אברם : ...לא. בשביל מה אתה צריך סידור ?

גיורא : כדאי שתלך להתלבש, אבא.

אברם : להתלבש ? ...

גיורא : כן. תראה איך אתה נראה.

(אברם מביט על גיורא, מביט על עצמו, מביט על השולחן החגיגי)

אברם : להתלבש...

(אברם יוצא. גיורא יוצא גם. בקה יושבת בצד בפניה אחרת של הבית, מחזיקה את האלבום)

בקה : תני לעצמך קצת שקט, בקה. מחשבות רעות באות. באות ? שיבואו. אל תילחמי, תני להן מקום, שיעשו מה שצריכות לעשות, שייצאו ברחש. ששש...כשאת נלחמת זה כואב. עכשיו להישען אחורה כמו ילדה טובה ולהירגע. זכותנו המלאה לקצת שקט. את עובדת קשה. אף אחד לא יודע מה עובר עלייך, מה קורה בפנים. ששש, מספיק, לנשום עמוק להירגע. אלה הימים הרעים שלך. השנים הרעות שלנו, בקה. צריך לשמור את הזיכרונות

היפים חזק קרוב חזה. פאתטי. משחקת פוקר עם עצמך, בקה. מרמה נון סטופ. מרמה את כולם. איפה ימים יפים? מתי יגיעו ימים יפים? יגיעו בקה עוד יגיעו אני מבטיחה לך.

(קמה ומתחילה ללכת לכיוון שולחן השבת)

ימים של שקט והרבה אוויר לנשום, בסוף פתאום תהיה נשימה עמוקה ורוח חדשה תיכנס פנימה. רעננה.

(גיורא נכנס)

גיורא: (שר) יום השישי ויכולו השמיים והארץ וכל צבאים...

(קישוט שומע את הניגון ומגיח מהחוץ אל תוך הבית, מתקדם לכיוון השולחן ונכנס תחתיו. בקה מביטה בגיורא, לא מבינה)

גיורא: מה? תקף אותי פתאום געגוע.

בקה: געגוע למה?

גיורא: געגוע לפעם. לארוחות יום השישי שהיינו עושים, כולנו ביחד. אני רוצה לעשות קידוש.

בקה: קידוש?

גיורא: כן, פעם היינו מקדשים כל יום שישי.

בקה: זה היה חשוב לאבא. אף פעם לא אהבתי את השטויות האלו והיום זה רק החריף. זה מבחיל אותי.

(בקה מתקרבת לשולחן, מרימה את היין ומושיטה אותו לגיורא מסמנת שייקח אותו מכאן)

בקה: תחזיר את היין למקרר ותפסיק עם משחקי הזיכרון שלך, גיורא. מרגע שהגעת, אתה מתנהג מוזר. יש משהו שאני צריכה לדעת?

גיורא : בקשר למה, אמא ?

(גיורא קם אליה)

בקה : בקשר לסיבה האמיתית שאתה כאן.

(גיורא לוקח את הבקבוק, מוזג לעצמו יין ושותה)

גיורא : באתי לחופשה, אמא. אמרתי לך. עדנה ומיכאל טסו לאמריקה. למשפחה שלה. ניצלתי את הזמן הזה ויצאתי לחופשה בעצמי.

בקה : כאן ?

גיורא : אם לא בבית אז איפה ?

בקה : מה שלום רותי והבנות ?

גיורא : מצוין.

בקה : למה הן לא באות לכאן יותר ?

גיורא : למה לא באות ? לפני חצי שנה הייתי איתן כאן.

(גיורא חוזר לשבת, בקה נשארת לעמוד)

בקה : שעה ורבע. בקושי הספקנו לראות אותן.

גיורא : אמא, זה לא פשוט גם עבורי.

בקה : אתה יכול להתאמץ קצת יותר. אם לא בשבילי, לפחות בשבילו.

גיורא : בשבילו...הוא בכלל מבין מה קורה סביבו ?

בקה : מה זאת אומרת ?

גיורא : את לא רואה כמה הוא התדרדר ?

בקה : הוא בסדר גמור. לפעמים קצת...מבולבל, זה הכל. יש לו עוד הרבה רגעים טובים.

גיורא : אפשר לספור אותם על אצבע אחת.

בקה : מה אתה רוצה להגיד לי בזה, גיורא ?

גיורא : את צריכה להתחיל לחשוב על פיתרון אמיתי למצב הזה.

בקה : תתעסק בעניינים שלך. אתה לא יכול להיעלם, להגיח מתי שמתחשק לך ולהתחיל לחלק כאן הוראות.

(מני נכנס)

גיורא: לא מחלק הוראות, נותן לך עצות...

(גיורא מסתכל עליו, בקה רואה את גיורא מסתכל ומפנה את המבט למני)

בקה : מה אתה אומר על זה ? אח שלך נתקף בגעגוע. פתאום הוא רוצה שנעשה קידוש. כמו פעם.

גיורא : אמא מתנגדת בתוקף, היא אומרת שזה "מבחיל" אותה. איפה אתה עומד בעניין הזה ?

מני : אני ?...מה אני קשור לזה ?

בקה : אף אחד לא אמר שאתה קשור. פשוט תגיד לו שירד מזה וזהו.

גיורא : לא מתחשק לך להיזכר במלים האלו, מני ? במוסיקה הזאת... אתה לא מתגעגע?
(שר) "יום השישי ויכולו השמיים והארץ וכל צבאם"...

מני : ...מה יש לאכול ?

(בקה מתכוננת לצאת)

בקה : יש איזה סיר מקרר. אני אחמם מה שיש שם.

גיורא : לא שמעתי את מני אומר לי שהוא לא רוצה קידוש.

(בקה נעצרת ומסתובבת אל גיורא)

בקה : אני אומרת לך.

גיורא : מה לעשות אנחנו משפחה דמוקרטית, גם למני יש זכות דיבור.

בקה : מני תזרז את העניינים איתו בבקשה.

(מני מביט בגיורא. גיורא מביט בו בחיוך. לפתע אברם נכנס לבוש בבגדי שבת. בקה מביטה בו)

בקה : אברם...

גיורא : אם לא בשבילי, לפחות בשבילו.

בקה : אברם, מה אתה עושה ?

(אברם מוזג יין לכוס)

אברם : מה נראה לך שאני עושה ? קידוש.

(גיורא קם ונעמד ליד השולחן)

בקה : מני.

(מני מסמן לבקה שתניח לזה)

גיורא : רגע, מה עם כיפות ?

בקה : אולי תפסיק עם זה, גיורא ?

(אברם מציע לגיורא כיפה, מגיש אחת גם למני)

גיורא : אבא, למני יש כובע. הוא מסודר.

בקה : נו, קדימה, תגמרו עם זה כבר.

אברם : יום השישי ויכולו השמיים והארץ וכל צבאם...ויכל אלוהים ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה...

גיורא : ...איפה הסידור ?

בקה : אין סידור.

גיורא : מה זאת אומרת אין סידור ? היה סידור.

בקה : נעלם.

מני : ויברך אלוהים את יום השביעי ויקדש אותו...

אברם : כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלוהים לעשות.

(מני מתקרב לשולחן)

מני : סברי מרנן.

אברם : סברי מרנן. ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם, בורא פרי הגפן...

(מני נעמד בין בקה לאברם)

גיורא ומני : אמן.

אברם : ברוך אתה ה'....

מני : אלהינו מלך העולם...

אברם : אלהינו מלך העולם...

מני : ... אשר קדשנו במצוותיו ורצה בנו... ושבתי קדשו באהבה וברצון הנחילנו, זיכרון למעשה בראשית, תחילה למקראי קודש, זכר ליציאת מצרים... כי בנו בחרת ואותנו קידשת מכל העמים. ושבתי קדשך באהבה וברצון הנחילתנו. ברוך את ה' מקדש השבת.

אברם : אמן.

גיורא : אמן.

(אברם לוגם מהיין, מגיש לגיורא, גיורא לוגם ומעביר למני, בקה לא מוכנה לשתות)

בקה : זהו ? סיימתם ? או שאתם רוצים גם לעשות המוציא ?

מני : ... אם כבר אנחנו עושים את זה, בואו נעשה את זה כמו שצריך...

בקה : סליחה ?

גיורא : אני בעד. תעשה המוציא.

מני : צריך קודם ליטול ידיים.

בקה : אנחנו אף פעם לא נטלנו ידיים.

מני : אז זה לא בסדר. עיגלנו פינות. אין טעם לעשות המוציא בלי נטילת ידיים. אבא, אתה רוצה לבוא איתי ?

(מני ואברם יוצאים ליטול ידיים)

בקה : גיורא, יש משהו שאני צריכה לדעת ?

גיורא : אין לי שמץ של מושג, אמא... זה כנראה העלה במני זיכרונות...

בקה : איזה זיכרונות ? אף פעם לא נטלנו ידיים...

גיורא : אני לא יודע...הזיכרון יכול לפעמים לתעתע...

(מני ואברם חוזרים)

בקה : מני. מני. מני !

(מני מסמן לה שקט, הוא לא יכול לדבר עכשיו, מסמן לאברם לברך, אברם לוקח את החלה בידו)

אברם : ברוך אתה ה'...

מני : אלוהינו...

אברם : אלוהינו...מלך העולם....

מני : המוציא...

אברם : המוציא לחם מן הארץ...

מני : אמן.

גיורא : אמן.

(אברם בוצע את החלה ומחלק. כולם אוכלים חוץ מבקה שזורקת את החתיכה לקישוט. קישוט מושיט רגל ולוקח אותה)

אברם : שבת שלום.

מני : ...שבת שלום ומבורך.

(גיורא מתיישב. בקה מביטה בו, בגיורא ובאברם, שותקת. אברם ממשיך לאכול)

גיורא : אז מה אמרת שיש לאכול, אמא ?

בקה : מני.

מני : מה ?

בקה : יש משהו שאני צריכה לדעת.

מני : ...אל תהיי היסטורית אמא, בסדר ? אין צורך להיכנס לפאניקה...

בקה : תוריד את הכובע שלך בבקשה.

מני : מה ?

בקה : ביקשתי שתוריד את הכובע.

מני : למה ?

בקה : כי אני מבקשת ממך.

מני : נו, באמת אמא..

בקה : תוריד את הכובע !

(מני מוריד את הכובע, מתחת מתגלה כיפה לבנה גדולה. בקה מביטה. מביטה בגיורא, מביטה במני שוב ואז פורצת בצחוק)

בקה : אידיוט...ראית את זה, אברם ? הבנים עם המשחקים שלהם. ממש כמו פעם.

(מני מביט בה ולא צוחק, בקה מפסיקה לצחוק)

בקה : אלוהים ישמור. אתה רציני לגמרי, מני...

מני : אמא...

בקה : אני לא מאמינה...זה מה שעשית מאחורי הדלת כל התקופה הזו ? גילית את האור ?

(אברם מביט אל נקודה בחלל למעלה)

אברם : גיורא, מישהו תלה בטעות את המצלמה שלך למעלה.

(מני ובקה מביטים בגיורא, גיורא מסמן לאברם לשתוק. בקה מבינה שצולמה)

בקה : אני הולכת לנוח...כן. אני צריכה לנוח...

(בקה הולכת, נעצרת ומסתובבת אל מני וגיורא)

בקה : אני רוצה להודות לכם, גיורא ומני. באמת. מעומק הלב. שימחתם את אמא. עשיתם לי הרבה נחת. זה תענוג גדול ככה, פתאום, בערב שישי, לחזור אחורה בזמן לזיכרונות רחוקים...וכל כך יפים...תודה...

(בקה יוצאת, גיורא יושב, מני ואברם עומדים)

מני : נו, השגת את הרגע האותנטי שחיפשת ?

(מני לוקח את היין החלה והכוסות)

מני: יש לך את זה ? אולי אתה רוצה לצלם את זה מעוד זווית ? אפשר לעשות את התמונה מהתחלה. פשוט נקרא לאמא, אני בטוח שהיא לא תתנגד. חתיכת שקרן עלוב...הבטחת שלא תספר. אני האמנתי לך.

(מני יוצא, גיורא נשאר לבד עם אברם. אברם לוחש-מסמן לגיורא)

אברם : 0000...גיורא... גיורא

גיורא : מה, אבא ?

אברם : תמצא לי את המספר של אבו מוחמד בפנקס, בבקשה. אני רוצה לדבר איתו לגבי המשק.

גיורא : אבא.

אברם : מה ?

גיורא : אבו מוחמד מת.

אברם : ...מת ? ...מתי ?

גיורא : לפני הרבה שנים.

אברם : ...באמת...? ממה הוא מת ?

(גיורא הולך ומסובב את הפנס אל אברם)

גיורא : מהחיים. הוא היה זקן מאוד.

אברם : חבל...אני אהבתי אותו. הוא היה חבר טוב שלי. זה חבל מאוד. הוא היה מביא לנו בקלאוות וסוכריות טופי...לפעמים גם וופלים. הוא הגיע לבר מצווה שלך...אפילו שהיה סגר באותו יום... ברצועה...

גיורא : שחרר הכל, אבא. אל תעצור את עצמך. שחרר הכל...

(אברם יוצא)

תמונה רביעית.

(חצר – ההתרחשות נעה בין גיורא בבית, לבין קישוט במלונה. גיורא מול המצלמה)

גיורא : ברגמן, קוראסווה, פליני, בונואל, גודאר...ארליך. המשך ישיר לשושלת הגדולים.
המשך טבעי.

(נשמעות יללות כלביות. קישוט בוקע מהמלונה)

קישוט : והלילה כמו להכעיס...החלה עונת הייחום. ואתה...כלב בן כלב כבר לא מסוגל כמעט
לזוז, בטח שלא לעשות דבר מה עם האיבר המדולדל...נס ליחו של זה...ונסה ליחתך כולה.

(יללה. גיורא מול המצלמה)

גיורא : זה הסרט הראשון שלי אחרי הרבה שנים... למה לקח לי כל כך הרבה זמן? הסרט
הזה היה חתיכת בשר מדממת בתוך הלב שלי. ככה - בתוך הבשר של הלב עוד חתיכת
בשר. כמו גוש. כמו גידול. כמו גידול בלב.

(יללות – קישוט במלונה)

קישוט : לו רק יכולתי לבוא ולרחרח את פרוותך הענוגה. סומא בערפל, מחפש דרכי אלייך
בחשיכה...קשור. אזוק. הכל עייף ומשהו בולם. הזדקנת יא קישוט. היו ימים שרק מריח יללה
נשלפת כאקדוח מהמלונה, פורע וקורע כל שעומד בדרכך. בתק, בתק את שרשרת הברזל,
פלח את הלילה, כמו פעם, קישוט, בימים ההם, כשחצית שדות ומרחבים שועט כשור זועם.
היינו רצים בעקבות היללה אל המייללת... רוח צוננת מלטפת פנים, שיבולים מצליפות
בחוטם. שלפת את כלי זינך בלי רחש, הגחת ונגחת מאחור. נצמדת חזק חזק...ולשת, טחנת
עד לדק ולבסוף נדבקת. מתמזג עם המייללת לאחד...את מי תזכור עכשיו יא קישוט ? כולן
נמוגו עם הזמן הרע.... לונה הלבנה רכת הגו, אופליה האצילית בכלבות...באני הפרועה,
שלוחת הרסן. לכל אחת יש זיכרון וריח, אבל הכל הפך לאפר ועפר...

(יללה)

קישוט: אנא מכן, פיסקו מהיללות, הלב דואב, והיללות מאמללות! כל כאלב ביג' יומו! עולם
אכזר...

(מני נכנס . נעמד מול המלונה)

מני : למה אתה מילל, כלב מטומטם ? אתה נכנע ליצר שלך?

**(מני הופך את המלונה, מתחיל לבעוט בקישוט. גיורא מקבל שיחת טלפון, מסתכל על
הטלפון)**

גיורא: עדנה?...מיכאל ? שלום חמוד, מה שלומך ? (פאזזה) גם אני מתגעגע, מיכאלקו.
(פאזזה)...אני, אני בקרוב אבוא, אני מבטיח. (פאזזה)...גם אני מתגעגע, מיכאל. (פאזזה)
מיכאל, אל תבכה, חמוד. (פאזזה) תביא לי את אמא בבקשה, מיכאל. (פאזזה) לא יכולה
לדבר כרגע...? (פאזזה) תגיד לה שזה חשוב מאוד. (פאזזה) תגיד לה שאני מחכה לטלפון
...ממנה...

(גיורא יוצא על רקע מני שמכה את קישוט, קישוט זוחל החוצה בכוחות אחרונים)

תמונה חמישית.

**(בית. מני לוקח את הכסא ומקרב אותו לקדמת הבמה. מסובב את הפנס אל הכסא.
מתיישב עם הפנים לקהל, מתחיל לגלגל סיגריה)**

מני : יש דברים שהוא לא מספר לכם. יש לו סיפור שלם עליי אבל זה לא קרוב אפילו למה
שהוא מנסה להציג. הוא מנסה לצייר אותי באופן שטחי ורדוד. עושה ממני דמות שטוחה,
פלקט. מסתתר כאן אדם. לא דימוי או אלגוריה. אני יודע איזה רושם נוצר אצלכם. לא מדובר
כאן בעוד חילוני בור ועם הארץ שנוסע בעולם ופתאום רואה את האור. לא אחד שרוצה למלא
את הריק העצום שנפער בו מאז הילדות. לא עוד קרבן אופנה חסר בינה וישע שמדבר על
קארמה, דאהארמה וקבלה בגרוש באותה נשימה. לא. מדובר באדם שראה דברים בחיים
שלו. שקרא דברים. שהגיע לתובנות. שחיפש ושאל תמיד. שאכל ספרי פילוסופיה והגות

לארוחת בוקר. זה חשוב מאוד שתדעו את זה. אני בא מהמקום שאתם באים ממנו. אני בא הישר מלב ליבו של הספק... .

(בקה מגיעה עם ערימת בגדים וסל כביסה, מציצה מהצד)

מני: מנקודת הג'י של הפקפוק.

בקה: אני שמחה שלפחות מול המצלמה אתה פותח את הלב ומדבר.

מני: ...אני שמח שהחלטת לחזור לדבר איתי.

(בקה מתקרבת, מניחה את סל הכביסה ומתחילה לקפל את הבגדים)

בקה: אתה שיקרת לי, מני. ירקת לי בפרצוף. כמה זמן החבאת את הכיפה מתחת לכובע?

מני: מה זה משנה כמה זמן? העניין הוא שהחבאתי. כי פחדתי ממך. מאיך שתגיבי. מאיך שהגבת.

בקה: איך הייתי יכולה להגיב אחרת? חשבתי שהחיפוש שלך נובע מכוונה אמיתית.

מני: באיזו זכות את קובעת שהכוונה שלי לא אמיתית?

בקה: לאן הלך כל הכסף שלקחת ממני, מני? לטלית? לתפילין? לספרי קודש והגות יהודית?

מני: כסף? זה העניין? את רוצה את "הכסף" שלך חזרה, תקבלי.

בקה: לא רוצה ממך כלום.

מני: ממה את כל כך נבהלת, אמא?

בקה: ויתרת על כל מה שיכולת להיות. אתה היית ילד פלא, מני. אתה שואל אותי ממה אני נבהלת? אני נבהלת ממה שאני רואה כשאני מסתכלת עליך. אני לא רואה אותך.

מני : את מי את רואה ?

בקה : אני רואה בנאדם שמתוך מצוקה קשה מבטל את עצמו. אתה בעטת בחופש שלך, ברכת אל פינה צרה וחשוכה וזרקת את המפתח... זרקת כבר את המפתח...?

מני : את כל כך ציורית, המורה בקה. תמיד היית. מלאה כרימון בדימויים ותיאורים על העולם, על איך שהעולם צריך להיות, על המקום שאליו צריך לשאוף... כל כך הרבה שטויות דחפת לנו למוח כל השנים האלו, אבל את הייאוש הקיומי לא הזכרת.

בקה : זה עניין אישי. בין אדם לעצמו. זה משהו שבנאדם לומד להתמודד איתו עם השנים, לצמוח ממנו.

מני : צמחתי. את צריכה לשמוח, אמא. מצאתי.

בקה : מה מצאת ?

מני : מצאתי תשובה. אחת. ברורה וחד משמעית.

בקה : אתה באמת מאמין שאם תשים כיפה על הראש ותניח תפילין כל בוקר אתה תהיה בנאדם טוב יותר ? תגיע לגן עדן ? אתה קונה את כל הסיפור הגדול הזה על אלוהים, על "עם ישראל", עם הסגולה ? על זה שיושב עם זקן לבן עם גלימה לבנה וקוראים לו אלוהים ?

מני : את מרוקנת את המשמעות של המילה אלוהים. אנשים כמוך משתמשים במילה הזאת באופן עקום, מעוות. זה כמו...לידה מחדש. כמו...מן...מוסיקה חדשה שנכנסת לגוף שלך, פותחת לך את הנשמה לצלילים חדשים, צבעים...תחושות. מנקה את כל מה שהצטבר בפנים, את כל מה שהאכילו אותך כל השנים. אלוהים זאת ההוויה האינסופית של כל דבר בעולם הזה, של כל נשמה, אלוהים זו הוויית החיים....

בקה : אין שום דבר אמיתי במה שאתה מסוגל להגיד לי כרגע, מני, אתה לא מבין ? אתה אחוז בדיבוק, לכוד באשליה...שבוי בקסם של מלים... מילים!

מני : זה מעניין, אמא.

בקה : מה מעניין ?

מני : אמרת שאת מסתכלת עליי ונבהלת כשאת מסתכלת עליי. שאת לא רואה אותי.

בקה : נו ?

מני: ומה ראית עליי לפני שבוע ? לפני הקידוש ? לפני שבועיים ? גם אז הסתכלת עליי ולא ראית אותי ? או שזה קפץ והכה בך כרעם ביום בהיר ?

בקה : חכמולוג. אני בסך הכל מנסחת את מה שקינן בי כבר הרבה מאוד זמן. עכשיו הכל נהיה לי ברור.

מני : באמת ? ממתי ? מהרגע שראית כיפה על הראש שלי...?

(מני מתיישב ומדליק סיגריה, בקה מחזיקה את הסדין המקופל)

בקה : אני רוצה להבין משהו. יש לך רב ? מישהו משך אותך פנימה ?

מני : מישהו דחף אותי פנימה. כן.

בקה : מי ?

מני : את. הפחד שלך. דחפת אותי פנימה ואני מודה לך.

בקה : אידיוט...אני כאבתי איתך כל השנים האלו את ההליכה שלך לאיבוד. גם כשנתקעת בכרך שלך, הפסקת לראות אנשים, לא יצאת לעבוד....

מני: את רצית שאני אתקע בדירה שלי כי שמחת שיהיה פה עוד מישהו לעזור לך עם אבא.

בקה: לא...

מני: ...שלא תהיי בודדה במערכה. היה לך נוח.

בקה : חשבתי שזה חלק מתהליך שבסוף ייצא ממנו משהו טוב. אבל אתה פשוט פחדן.

(בקה מרימה את סל הכביסה ומתכוונת לצאת)

מני : אני פחדן ? את פחדנית. לא התמודדת איתי. שנים אני יושב פה, לומד, קורא, מחפש, את נכנסת פעם לשאול משהו ? לראות מה אני עושה ? לפעמים הייתי הולך לישון ומשאיר את האור דולק, שאולי תיכנסי...לא איכפת לך ! את מזמן חיה בלי שום אופק. שורדת. את שנים כבר לא מרגישה כלום...

בקה : אני מבינה שאתה כבר זרקת את המפתח...

(בקה מתחילה לצאת. מני קם ומתקרב לבקה)

מני : אמא, לאלוהים יש צינור של אהבה לכל בנאדם, גם אלייך. אני אתפלל בשבילך שיום אחד תוכלי להבין את זה ...

בקה: אני אודה לך אם תודיע לי על התכניות שלך לעתיד.

(בקה מנידה בראשה בייאוש והולכת. גיורא מגיח, מציץ. מני מסתובב ורואה אותו, גיורא מתקרב אליו)

גיורא : אני תמיד ידעתי שיש לך את זה, חיימורדע. שחקן מלידה. חייב להגיד לך שזו הייתה סצנה יפה. אני תמיד מופתע איך הדברים הכי טובים יוצאים בספונטניות, בלי תכנון... אבל הייתי רוצה שנשב על הקטע שלך, אם לא איכפת לך...יש בכל זאת כמה דברים שהייתי רוצה לחדד. הספקות שלך, למשל. הלבטים. אם אתה כמובן רוצה להפוך את הדמות השטוחה שלך לעגולה, כן ?

(מני דוחף מעליו את גיורא)

מני : בשביל מה באת לפה גיורא ? מה אתה עושה פה חוץ מלפרק ?

גיורא : אני לא באתי לפרק, מני. אני בסך הכל מתעד אתכם מתפרקים מעצמכם.

תמונה שישית.

(חצר - חלום. בוקר מוקדם. כדור מתגלגל פנימה. מני מוסר את הכדור לגיורא ורץ. גיורא "משדר" את המשחק)

גיורא : עודד מכנס עם הכדור, מהתל בהגנת היריב, עובר אחד, עובר שניים...מוסר לבני לם שמעביר לפיזנטי, פיזנטי שועט באגף, מי יעצור את פיזנטי ? מי יעצור את פיזנטי ? פיזנטי לבד מול השוער וזה גול !!!!!

(גיורא מבקיע גול, רץ בתנועת אווירון. לפתע אברם נכנס)

אברם : היי, גיורא, תמסור את הכדור אליי, קדימה !

(מני וגיורא נעצרים, קופאים במקומם ומביטים באברם)

אברם : מה קרה ? אני רוצה לשחק איתכם, בנים ! קדימה, מני, אני נגד שניכם.

(גיורא ומני מביטים אחד בשני ומביטים באברם. גיורא מגלגל אליו את הכדור)

אברם : הופה ! קדימה, מי לוקח ממני את הכדור ? בואו נראה אתכם, אבא יראה לכם כמה תרגילים חדשים...אין לכם מושג איזה שחקן פעם הייתי...חלוץ שמאלי סופה...השחקנים היו משקשקים כשהייתי מקבל את הכדור. הייתי אימת ההגנות בבית הספר שלנו...

(מני יוצא. גיורא מתיישב על הכסא. אברם מסתכל על גיורא, מבולבל)

אברם : מני ? גיורא ? לאן אתם בורחים ? למה אתם בורחים ?!! בואו הנה, מיד, אני מדבר אליכם !!! אני אבא שלכם !!! בואו לשחק איתי כדורגל !!!

(אברם נשאר לעמוד מבולבל)

תמונה שביעית.

(חצר - מציאות. בוקר מוקדם. גיורא יושב מול הפנס)

גיורא : משהו תקוע, ארליך, משהו השתבש בדרך, כמו תמיד. שוב הלכת לאיבוד. כמו פיל בחנות חרסינה אתה מהלך במבוכי הסיפור הלא ממוקד שלך, שב ומוצא עצמך באותו מקום בו כבר היית...לא מצליח לנסח שום אמירה משמעותית, שלא לומר פשוט אמירה...אנה אנו באים ולמה? למה? היה רגע מסוים, כשהיינו צעירים, משהו בנפש היה יותר נקי ורך, טרי...חשוף. משהו פתוח כיוון אותך, נתן לך יכולת ליצור, לגעת במשהו אותנטי. איבדת משהו, ארליך. איבדת חוש.

(אברם עוזב את הכדור וניגש לגיורא)

אברם : גיורא...?

גיורא : אבא ?

אברם : גיורא...אני צריך לדבר איתך. אני מבקש ממך שלא תדבר על זה עם אף אחד. בייחוד לא עם אמא שלך ואח שלך. אתה מבטיח ?

גיורא : ...מה קרה ?

אברם : תשמע גיורא...אני חושב שמהו רע קורה לי.

גיורא : ...משהו רע ?

אברם : כן. הראש...לא עובד.

גיורא : אבא...

אברם : אני רוצה שתבטיח לי, גיורא. תבטיח לי שלא תספר להם.

גיורא : אני מבטיח.

אברם : אני רוצה שתבטיח שוב.

גיורא : אני מבטיח.

אברם : יופי...

(אברם מתקרב אל גיורא ומחבק אותו)

אברם : אני כל כך פוחד גיורא...הכל נופל...זה כמו...מפולת...הנמלים...אוכלות הכל...אני מרגיש את זה, גיורא. נגיסות...נגיסות, כל המלים...בורחות...

גיורא : זה בסדר, אבא...הכל בסדר...

אברם : באמת ?

גיורא : כן.

(אברם מתעשת ומשתחרר מהחיבוק, מביט בגיורא)

אברם : יופי. אני הולך לעבוד, גיורא. נתראה אחר כך.

גיורא : אבא, איפה אתה הולך לעבוד...?

אברם : במשק.

גיורא : אבא...

אברם : מה ?

גיורא : אין לנו כבר מזמן משק. אתה לא זוכר ? אתה כבר לא מגדל כלום שנים. כל המשק היום זה שדה קוצים.

אברם : נו, אז צריך ללכת ולהוציא אותם. אולי תבוא לעזור לי ?

(בקה מגיעה מהבית במהירות)

בקה : אברם !

אברם : לא עכשיו, בקה. אני יוצא לעבוד...

בקה : אברם, חמש וחצי לפנות בוקר, עכשיו זה זמן לישון...

בקה : הנה, גם גיורא יגיד לך שזה לא הזמן לעבוד עכשיו, נכון גיורא ?

גיורא : מה ? ...כן, בטח, זה לא הזמן עכשיו, אבא...

בקה : קדימה, אברם, בוא נחזור למיטה...

אברם : אל תרימי עליי את הקול שלך !!!

(בקה מתקרבת)

בקה : לא, אברם, אני מבקשת ממך. לא. תנשום עמוק...

(בקה מסמנת לו לנשום עמוק, גיורא הולך לפנס, מכוון אותו להתרחשות)

אברם : אל תגידי לי תנשום עמוק ! אני אנשום איך שאני רוצה !

בקה : מה אתה עושה ?

אברם : לא מה אני עושה ! לא מה אני עושה ! מה את עושה ?

בקה : אברם...

אברם : אני בניתי את הבית הזה בשתי הידיים שלי, ואת עכשיו את מה ?

(אברם פונה אל גיורא ואחר כך שוב לבקה)

אברם: אומרת לי תנשום עמוק ! את רוצה לקחת ממני הכל !!!

בקה : אני לא רוצה ממך כלום, אברם...

אברם : אני בניתי את הבית הזה !!!

בקה : אני יודעת, אברם, עכשיו בוא נלך לישון, מוקדם בבוקר, אנשים עלולים להתעורר...

(בקה נוגעת בזרוע של אברם, אברם מעיף את היד שלה בגסות, הודף את בקה מעליו)

אברם : שיתעוררו !!! ממה את מפחדת ?! שיגלו מי את ו...ו...ו...

(אברם מסתובב, מחפש, מרים את הכדור, בקה מסתובבת עם הגב אליו ומתכופפת, גיורא תופס את אברם, אברם מתנער ממנו)

אברם: מה את עושה לי !

(אברם זורק על בקה את הכדור)

גיורא : אבא !

(מני נכנס בריצה ומחבק את אברם שמתחיל לבכות ונשען עליו. מני מתחיל ללכת עם אברם. בקה נשארת לשבת שפופה)

מני : בוא, אבא, בוא נלך לשבת קצת אצלי, תנוח קצת...

(גיורא עומד ומביט בבקה)

בקה : מה ? מה אתה מסתכל עליי ככה ?

גיורא : ...את בסדר ?

בקה : אני בסדר גמור, גיורא. הכל בסדר גמור. תחזור לסרט המטופש שלך ותעזוב אותנו בשקט !

גיורא: אמא, בואי נדבר...

בקה: אני לא חומר גלם שלך, תעזוב אותי בשקט!

(בקה יוצאת. גיורא נשאר לבד, לוקח את הכדורגל וזורק אותו לצד)

תמונה שמינית.

(בית. גיורא מתקין טקסט. בקה נכנסת משמאל, מתיישבת על הכסא. גיורא מושיט לה את הטקסט וניגש לפנס ומכוון אותו אליה)

בקה : לא הרבה אור. זה שורף אותי. משהו רך. עדין. זהו. ככה זה נחמד. תן לי רגע להתרכז.

(גיורא הולך לשבת מולה)

בקה : למצוא את הנקודה הכי רחוקה על הגלובוס מהבית הזה ולעוף. להתחיל חיים חדשים. לא כל כך משנה לי לאן העיקר לא כאן. המושב הזה הפך לפרבר זעיר בורגני. אתה ראת איך נראים פה כמה מהבתים החדשים ? גועל נפש. לא יאומן. כל מיני אנשים עם ג'יפים גדולים מגיעים לפה בשבתות עם המשפחות שלהם מחפשים אטרקציות : "מבוך הרימונים", "קטוף פטל ככל יכולתך", "אספרסו וג'חנון באווירה כפרית". שייטקע להם בגרון הג'חנון שלהם שייחנקו מהאווירה הכפרית. יש לי נחמה אחת קטנה יותר נכון מן סוג של נקמה. כשהם עוברים בדרך לג'חנון בין כל הבתים היפים והחדשים הבית המכוער והמתקלף שלנו עומד להם מול העיניים תקוע כמו עצם בגרון.

כשהגעתי למושב היתה כאן חדוות יצירה ושמחת חיים ותחושה של משהו חדש קורה. היו מסיבות שעשינו כל פעם, כשסיימנו עונה עם ירקות או פרחים, ניגנתי ושרתי אז לכולם. מה אתה זוכר את זה ? היה נחמד...אני מנסה להיזכר אם מישהו מהאנשים האלה התקשר אליי

בעשור האחרון לשאול אם אני זקוקה לעזרה או סתם פשוט דרך בבית הזה, נכנס לבקר. טוב, היום למי יש זמן. מעדת? יצאת מהמרוץ, מגרפים אותך פנימה לבור...

(בקה שותקת, גיורא מחכה)

גיורא : נו ?

בקה : ... לא יודעת.

גיורא : מה יש כאן לא לדעת ?

בקה : נראה לך שהיא תגיד דברים כאלו ?

גיורא : מי ?

בקה : הדמות של האמא.

גיורא : זו את !

בקה : זה אולי מה שיש לך בראש עליי. זו לא אני. אתה שם לי מלים בפה.

גיורא : את ביקשת מונולוג !

בקה : זו הייתה טעות. אני אכתוב לעצמי מה אני רוצה להגיד יותר טוב.

גיורא : ...יש לך איזושהי בעיה עם הכתיבה שלי ?

בקה : אני לא אמרתי שיש לי בעיות עם הכתיבה שלך, פשוט...

גיורא : מה ?

בקה : כלום.

גיורא : מה כלום ? התחלת לדבר, תמשיכי.

בקה : האמת היא שאהבתי יותר את הטקסטים המוקדמים שלך. היה בהם קצת יותר...מעוף. קצת פחות...מקומיים.... נראה לי שמהו קרה לכתובה שלך...

גיורא : נראה לי שאת בכלל לא מבינה על מה אני כותב. נראה לי שזה קשור למה שקרה לך.

בקה : מה קרה לי ?

גיורא : לא חשוב.

בקה : תסביר לי למה התכוונת. מה קרה לי ?

(גיורא לוקח ממנה את הדף וקורע אותו לחתיכות. גיורא ניגש לפנס ומתעסק איתו)

גיורא : תכתבי לעצמך איזה מונולוג שאת רוצה ותקראי לי כשאת מוכנה. אין לי זמן לתסכול של מחמיצי חלומות למיניהם...

בקה : איך אתה מדבר אליי, גיורא ?

גיורא : את התחלת.

בקה : זה מונולוג, נחמד, גיורא.

גיורא: נחמד ?

בקה: אני פשוט חושבת שהיא לא צריכה להיות עד כדי כך...מיואשת. וכועסת.

גיורא : לא ? את רוצה ש"היא" תספר על כמה טוב לה בחיים שלה ?

בקה : ...לא הכל שחור ולבן. חייב להיות כאן משהו קצת יותר מאוזן. בסופו של דבר היא בכל זאת נשארת לגור כאן. מתוך בחירה.

(גיורא ניגש לבקה, לוקח ממנה את הכסא ומניח אותו ליד הפנס)

גיורא : מתוך חולשה. היא לא מסוגלת באמת לזוז. היא הפכה לסוג של זומבי והיא לא מודעת לזה. מחכה שמישהו יבוא ויעיר אותה משנת החורף הנצחית שלה. שיטלטל אותה ויצעק לה בפרצוף - אי אפשר להמשיך ככה !

בקה : איך ?

גיורא : ככה, כמו שהיא חיה. כמו קרבן. טובעת בערימה של שקרים. את חייבת להתעורר, אמא. את לא רואה מה קורה פה ? זה טירוף. את מחזיקה אותו בכוח. שחררי אותו כדי שתוכלי להשתחרר בעצמך...

בקה : עדנה התקשרה היום. חיפשה אותך.

(גיורא נעצר, שותק. עומד עם הגב אל בקה)

בקה : שאלתי איך הם מבליים באמריקה, היא ומיכאל. היא לא ממש הבינה על מה אני מדברת. רק ביקשה שתתקשר אליה. הייתה מאוד רשמית... אז מה, גיורא ? אתה הולך לעשות את זה עוד פעם ? אתה הולך לפרק עוד משפחה, לקום ולברוח ? לא למדת כלום ממה שקרה לך בפעם הראשונה ?

גיורא : זה שונה.

בקה : זה אותו דבר בדיוק. כמו תמיד. אתה מרגיש שאתה לא יכול יותר, שאתה נחנק, שזה לא מתאים לך, שבלה בלה בלה. הנאומים הקבועים שלך.

גיורא: זה שונה.

בקה: שום דבר לא השתנה אצלך גיורא ושום דבר לא ישתנה. אתה הורס כל מה שאתה נוגע בו. לא מסוגל להחזיק מעמד בשום מסגרת...בטח גם את העבודה עזבת, נכון ? זרקת הכל, כמו שאני מכירה אותך. כאילו כל החיים האלו זה אוסף של טיוטות שלא מצליחות לך...

גיורא : ...זה שונה. היא בגדה בי.

(גיורא מתיישב על הכסא)

בקה : מה ?

גיורא : היא אומרת שהיא כבר לא אוהבת אותי. שהיא מרגישה שהיא לא יכולה יותר. נמאס לה, היא בלוייה, שחוקה, מרגישה שהיא לא נושמת. זהו. היא פשוט...זרקה אותי.

בקה :...לא ידעתי...אני מצטערת...לא אמרת לי כלום....

(בקה מתקרבת לגיורא)

גיורא : ומהעבודה פיטרו אותי...הם לקחו מישהו אחר. אמרו שכבר לא צריך אותי. שהגישה שלי מיושנת, שהם רוצים מישהו חדש, רענן, טרי.

בקה : זו חברה לסרטי תדמית....

גיורא : תודה שאת מזכירה לי את זה, אמא.

(גיורא קם. עם הגב לבקה)

בקה : גיורא, מתי כל זה קרה ?

גיורא : לא מזמן. בחודשים האחרונים. הרגשתי שמהו רע עומד לקרות..

(בקה מלטפת את ראשו, גיורא מסתובב אליה, בקה מניחה עליו ראש. כל הטקס הקטן הזה נראה קצת מלאכותי. מני נכנס ומתבונן בהם מופתע)

מני : ...אני רציתי לדבר איתך.

(מני מביט בהם)

מני : מה קרה ?

בקה : גיורא מתגרש.

מני : ...עוד פעם ?

מני : לא חבל ?

(גיורא ובקה מביטים בו במבט נוזף)

מני : אני מצטער.

בקה : מה קרה ?

מני : מה ?

בקה : אמרת שרצית לדבר איתי.

מני : לבד.

בקה : זה משהו שגיורא לא יכול לשמוע ?

(גיורא מסתובב אליו, מבט מתעניין, מניח יד על בקה)

מני : ...אני החלטתי לעזוב את הבית...

בקה : ...טוב.

(בקה מביטה בגיורא)

בקה : זאת אומרת...אתה בטוח שזה מה שאתה רוצה לעשות ?

מני : אני חושב על זה כבר הרבה זמן.

גיורא : טוב, את לא תוכלי להישאר כאן לבד, עם אבא.

(אברם נכנס מימין בשקט, מחזיק סכין גילוח, הם לא מבחינים בו עדיין)

מני : למה לא ?

גיורא : גם אתה עיוור, מני ? אתה לא רואה מה שקורה לו ?

מני : מה קורה לו, גיורא ?

גיורא : כלום. הוא משתגע.

מני : הוא לא משתגע. ולא מוציאים בן אדם מהבית שלו בלי שהוא מסכים.

גיורא : על איזו הסכמה אתה בדיוק מדבר ? הוא לא מסוגל לבחור. הוא בכלל לא מבין.

בקה : אני לא רוצה לנהל את הדין הזה עכשיו. כרגע זה בכלל לא עומד על הפרק.

(בקה מסתובבת ורואה שם את אברם, מחזיק את סכין הגילוח, מביט עליהם)

אברם : בקה...מה אני עושה עם זה ?

(בקה מתקרבת לאברם ולוקחת אותו איתה)

בקה : בוא, אברם, בוא נלך לאמבטיה. אתה מתגלח.

אברם : מתגלח ?

בקה : כן.

(בקה מוציאה את אברם לימין, גיורא ומני יוצאים)

תמונה תשיעית.

(חצר. קישוט קשור לשרשרת, גורר את עצמו על האדמה)

קישוט : פלוטו כלבלב מקיבוץ מגידו, יש לו הכל מרק ועצם, אבל בעצם...העצם, העצם...איפה החבאנו אותך יא עצם ? ולמה לעזאזל החבאנו אותך ? ולמה לנו כל העניין הזה ? חופרים, מחביאים ומוצאים, חופרים מחביאים וכן הלאה...שקרים, שקרים, כמה שקרים, כמה משחקים ואשלויות...הכל היה בזבז זמן משווע...מוקף בשרשרת ארוכה של ריגושים מדומים...רץ על הכבל, מצד לצד...מה הטעם בכל זה ? האם עשיתי משהו בחיי ? פיזרתי צאצאים לכל עבר...כולם היום מתים, נטולי פרווה, מופשטים, חשופים עד לעצם. צא וראה וגם למד - אין יותר כלבים מעורבים היום בכפר, הכל גזעי מן הגזעי, רסמי, עם דיפלומה. כלבי תקיפה מבריקים ומחוטבים עוברים בסך, קטומי אזניים זנב, חתוכי מוח, גדועי נשמה. הנשמה הלכה קאפוט ואין מי שיצעק גוועלד. ...המעורב הולך ונעלם קיבינימאט, נכחד. העולם כבר לא מקום טוב לכלבים מעורבים כמוך, קישוט קשישא.

(קישוט מרפה, שוכב על הגב ומביט למעלה)

קישוט : איזו חשיכה גדולה. כמה כוכבים. מה מסתתר מאחורי כל זה ? הראש דופק, הראש דופק... דופק...

(קישוט מתהפך חזרה על הבטן)

קישוט: אתמול בליל תקף אותי חלום ביעותים. ראיתי את עצמי משופד על כידון באמצע מה שהיה פעם מטע האפרסקים. אני מרגיש שסביב הדבר החמקמק הזה שנקרא חיי נכרכת לה בשקט לולאה של ערפל.

(אברם נכנס לבוש בבגדי עבודה וכובע עבודה, מחזיק את הטוריייה, מניח אותה וניגש לקישוט, משחרר אותו מהשרשרת)

אברם : אני רוצה לדבר איתך על המשק, קישוט. אני רוצה שנשקם אותו. שנקים אותו לתחייה. יש לנו הרבה עבודה. מטע האפרסקים שלנו...הכל מת שם...האדמה יבשה, הקוצים פשו בכל חלקה טובה...לא שומעים עלים מרשרשים ברוח. לא נשאר שם זכר למה שפעם היה....כמו בנאדם שעקרו ממנו את הלב....צריך...להתחיל הכל מהתחלה, קישוט...לסלק את

האבנים, להפוך את האדמה, שתקבל קצת גשם... שיהיה לשורשים החדשים רך ונעים... מה אתה אומר, קישוט? נקרא גם לאבו מוחמד... חמדאללה? לאן נעלמת, יא פאזי? כמה שנים לא ראיתי אותך... היית פעם בא לבקר, היינו חברים טובים... זוכר? מה שלומך היום אבו מוחמד? מה עם הילדים? ימים רחוקים... אני ממיין פרחים בבית האריזה ואתה כורע על קרטון ומתפלל... זוכר את הגור הקטן שהבאת לנו? קישוט, תגיד יפה שלום לאבו מוחמד. הראש... הראש לא עובד... קישוט... קישוט...

(קישוט בווה באברם. מאחוריהם נכנסים כמו בתוך חלום - בקה, מני וג'ורא. עומדים זה ליד זה עם הידיים על הכתפיים אחד של השני)

בקה : אברם..

מני : אבא...

ג'ורא : אבא... נו, אנחנו מחכים...

(אברם מביט סביבו. בני המשפחה עומדים ומחכים לצילום משפחתי)

בקה : קדימה, אברם... אנחנו מחכים. הילדים לא מחזיקים מעמד...

מני : אמא, ג'ורא מציק לי !

בקה : ג'ורא !

ג'ורא : לא עשיתי לו כלום, אמא ! הוא סתם מתבכיין !

בקה : ג'ורא ומני ! מספיק ! אנחנו רוצים לעשות תמונה משפחתית כמו שצריך. קדימה, אברם...

(אברם מתקרב, מבולבל, מנסה להתפקס)

אברם : משפחתית, כן... קדימה... כן... בנים, תפסיקו להשתולל בבקשה. אני רוצה שתעמדו יפה, תחבקו אחד את השני ותחייכו אל המצלמה...

מני : אני לא מתחבק איתו ! הוא כל הזמן צובט אותי !

(אברם מסדר את היד של מני על גיורא)

אברם : מני מספיק, תניח יד על אח שלך ותחייך אל המצלמה, גם אתה גיורא. קדימה.

גיורא : לי אין שום בעיה, אני מניח עליו את היד.

(גיורא שם יד על מני, נותן לו מכה איטית)

מני : איי !!!

בקה : גיורא, תפסיק עם זה !

מני : אתם רואים ? אתם רואים ?! אי אפשר להאמין לו בשום דבר ! הוא כל הזמן משקר !

אברם : בנים, מספיק !!! תעמדו בשקט ! בלי לזוז !!

(השניים קופאים על מקומם ומביטים קדימה בשתיקה)

אברם : יופי, עכשיו לחייך !

(אברם מסדר את החיוכים של כולם)

אברם : יופי ושאף אחד לא יזוז ! מוכנים ?

(הם מהנהנים פעמיים. אברם מפעיל את המצלמה ורץ אליהם, מצטרף, מניח יד על כתפה של בקה ומחייך אל המצלמה. הם מחכים, המצלמה לא עובדת)

בקה : נו, מה קורה למצלמה, אברם ?

אברם : לא לזוז...בכל רגע...

(הם מחכים והרגע לא מגיע. גיורא מניח את הסלסלה על הראש וצווח)

גיורא : טרנקילה !!!

(מני וגיורא מתחילים להתפקע מצחוק, זזים)

אברם : למה אתם צוחקים ?

(הם מתפקעים מצחוק עוד יותר)

אברם : קיבינימאט !

(אברם ניגש אל המצלמה, קישוט מתחיל לזחול)

בקה : ...אברם !

(גיורא כאילו זורק את העצם, מני זורק את הכדור באוויר)

גיורא : קישוט, תפוס !

אברם : בסדר, הבעיה נפתרה. עכשיו זה יעבוד. קדימה, כולם מוכנים ?

(אברם מסתובב חזרה אל המשפחה)

אברם : קדימה ! בואו, בנים ! עכשיו זה יעבוד ! בקה, תעזרי לי עם זה....

(בקה תופסת את הכדור באוויר)

בקה : גיורא, עזוב את קישוט, מני, תפסיק להקפיץ עם הכדור...

אברם : מספיק!!

אברם : מוכנים ? כולם מחייכים ?

(הם עומדים ומביטים אל המצלמה, ריכוז ודריכות רבה, גיורא מתכופף ועושה קולות של פלוץ. כולם צוחקים)

אברם : לעזאזל !

(גיורא משאיר את הסלסלה על האדמה. גיורא ומני יוצאים לימין, קישוט ממשיך לזחול)

בקה : עזוב את זה, אברם, פעם אחרת...

(בקה לוקחת את הסלסלה והולכת לצד)

בקה : עזוב את זה, אברם, פעם אחרת... תן להם ליהנות... שב. הבאתי לנו יין...

(בקה מתיישבת. אברם מתרצה. הוא מתיישב לידה והיא מוזגת להם לכוסות, הם מחזיקים את הכוסות)

בקה : לחיי המשפחה הקטנה שלנו...

אברם : לחיים.

(הם שותים, בקה מתיישבת עם הרגליים פשוטות, נשענת על הידיים, כמו בתמונת הישיבה הראשונה שלהם)

אברם : הגשמנו את מה שחלמנו, אה ? יש לנו בית במושב, שני ילדים חמודים, משק גדול ויפה... כלב. אני יודע שאני נשמע מטומטם כשאני אומר את זה, בקה... אבל אני מאושר.

בקה : גם אני.

(בקה קמה ויוצאת)

אברם : בקה... ?

(אברם נשאר לבד. קישוט שוכב בחצר)

קישוט : אברם...אברם...

(אברם מסתובב)

אברם : קישוט ?

קישוט : העולם פושט ולובש צורות ללא הרף, אברם. שדה הקוצים האפורים והיבשים, מטע האפרסקים... שדה חיטה ירוקה...טעם פניה וחוטמה הענוג, ריח פרוותה, הבל פיה המתוק, רגליה האציליות, עכשיו הכל מתפוגג...האם הפסקתי לראות או שמא יש מסביבי חושך מוחלט ? ה' רועי לא לא אירע ולא אפחד, בנאות דשא ירביצני, כי גם אלך בגיא צלמוות, לא אירע רע...כי אתה עימדי.

אברם : קישוט ?

קישוט : ...מי קורא בשמי ?

(אברם מתקרב לקישוט, מבולבל)

קישוט : מי זה ? מי זה מדבר אליי בחושך הגדול ?

אברם : אני ? אני...אני המשיח, אברם.

(אברם ממשיך להתקרב לקישוט)

קישוט : המשיח ?

אברם : כן.

קישוט : אז יש משיח...ויש עולם הבא ?

אברם : יש גם יש קישוט.

(אברם מתיישב ליד קישוט)

קישוט : אז יש גאולה והכל לא היה לשווא ?

אברם : בהחלט קישוט...בהחלט יש. עכשיו אתה תבוא איתי.

קישוט : לאן ?

אברם : אוהו...

(אברם צוחק, קישוט מרים ראש בכוחות אחרונים)

קישוט : ...אברם ?

אברם : אל תדאג, אתה הולך למקום טוב. לגן העדן של הכלבים. היית כלב טוב.

קישוט : אברם, אני רוצה למות...

אברם : אני יכול לעזור לך, אני יכול לגאול אותך מהייסורים.

קישוט : קח אותי, אברם...קח אותי...

אברם : הציפייה, קישוט, הא ? הרגעים האחרונים האלו...איזו ציפייה. משהו מחכה מעבר וקורא לך אליו, מושיט לך יד. אומר לך בוא. בוא אליי. ואתה הולך אבל לא מגיע לשום מקום. זה ככה, זה ככה. מה יהיה איתי, קישוט ? משהו רע קרה לי.

קישוט : תן לי ללכת...הכל בפנים רעידות...

(אברם מלטף את קישוט)

אברם : שאף את הרעידות האחרונות שלך, קישוט. תתמכר לגסיסה שלך. בשקט. תקשיב לדממה.

(אברם קם, ניגש אל הטוריה וחוזר איתה אל קישוט)

אברם: בעוד רגע קצר הכל ייגמר.

(אברם מכסה את קישוט בחולצה, מניף את הטוריה למעלה. יללת כאב נשמעת בחושך. אברם נשכב עליו, מלטף אותו וממרר בבכי. בקה, מני וג'ורא נכנסים אחד אחרי השני – בקישוט ובאברם)

מני : אני אלך לקבור אותו בפרדס.

(ג'ורא מתיישב בצד. בקה מרימה את אברם מקישוט, מני גורר את קישוט עד שהם יוצאים. בקה יושבת ליד אברם)

בקה : אני חושבת שאני צריכה לדבר איתך, אברם. אני יודעת שאתה לא מבין את כל מה שאני אומרת לך. אני יודעת שאתה לא מבין כמעט כלום. אבל אני חוששת שהגיע הזמן... אתה חייב ללכת. כי אם זה יימשך ככה לא יישאר לי שום דבר יפה לזכור ממך. לחייך אברם. לחיי מה שהיה בינינו. לחיי זיכרונות קטנים משותפים.

(בקה הולכת ומתיישבת. ג'ורא מתקרב לאברם)

ג'ורא: תראה איזה לילה, אבא, תסתכל למעלה...תראה כמה כוכבים. הנה, שם, הדובה הגדולה...ככה לפחות אומרים. אני אף פעם לא הצלחתי לראות שם דובה, בקושי עגלה אני מזהה שם. אני רואה שם דברים אחרים. צורות משתנות, כל הזמן משתנות...כמו מה שאני רואה כשאני מסתכל עליך. צורה לך, אבא. חתיכת צורה מרתקת קיבלת. לא מפסיק להשתנות לנו מול העיניים. מתכנס בתוך עצמך...מצטנף...חוזר לרחם... אתה הגיבור הראשי של הסרט, אבא. אנחנו סתם רקע. אתה הסיפור. אתה הכוכב.

(מני נכנס מתיישב ליד בקה. ג'ורא מנתק את הפנס. ניגש לשבת איתם. מתחילים לצחוק בשקט ולשרוק)

סוף